

Дветѣ неизвестни лица се обърнаха бърже, спуснаха се върху децата, хванаха ги и ги хвърлиха въ своя автомобилъ. Това бѣха двама смѣли разбойници, които отдавна дебнѣха Еди, искаха да я хванатъ, за да взематъ отъ баща ѝ голѣмъ откупъ.

Разбойниците предложиха на Ема да се върне съ Единия автомобилъ и искаха да задържатъ само Еди, но Ема за нищо не се съгласи да остави своята приятелка. Тогава единъ отъ мъжете слезе отъ тѣхния автомобилъ и се качи въ този на Еди. Първиятъ разбойникъ подкара бързо автомобила съ дветѣ деца, а следъ него потетли и втория — самъ въ Единия автомобилъ.

Следъ малко разбойниците пристигнаха до една осамотена едноетажна къща срѣдъ полето, спрѣха автомобилитѣ, слѣзоха и свалиха децата.

На покрива на къщата имаше малъкъ отворъ. Тѣ поставиха до отвора една гредѣ съ стѣпала, покличаха по нея децата на тавана, затвориха вратата, а сами се върнаха назадъ.

Като се почувствува затворена на тавана, Еди почна да плаче. Ема я утешаваше.

— Не плачи, казваше ѝ тя тихо. Азъ мисля, че ние ще можемъ да се измъкнемъ отъ ржцетѣ на тѣзи разбойници. Следъ това тя почна да оглежда тавана. Скоро забѣлѣза една дупка между дъскитѣ, наведе се надъ нея и почна да оглежда, какво става долу въ стаята, като даде знакъ на Еди да мълчи.

Двамата разбойници бѣха седнали долу въ стаята предъ една маса, извадиха отъ джебовеѣ си по единъ револверъ и ги сложиха на масата, отвориха едно шише съ ракия и почнаха да пиятъ. Скоро тѣ се опиха, а следъ време, захлюпиха глави върху масата и заспаха.

Ема каза тихо на Еди, че е време да бѣгатъ и първа се спусна по опасната гредѣ. Тя помогна и на Еди да слѣзе. Тогава безстрашното момиче се вмъкна презъ откритъната врата въ стаята на разбойниците, грабна двата револвера и излѣзе навънъ. Разбойниците я осѣтиха, скочиха бързо и се спуснаха по нея.

Ема се обърна и посочи смѣло къмъ тѣхъ пълнитѣ револвери.